

JARNÍ ČASOVKA BÁŠŤ

Gejza – Vítr vítr a zase vítr

A je to tu sezono 2013 začíná a hned klasikou v Bášti. Na prezentaci dorážím později a jelikož jsem se předem nepřihlásím dostávám číslo 77, sice mě štve, že budu muset tak dlouho čekat, ale zase nemusím jet na mokru, jako borci s nízkými čísly po dešti těsně před startem. Ještě by mohlo přestat foukat a bylo by to super. To se ale nestalo. A tak hodinu zevluji po Bášti a okolí. Po čtvrt na 3 se stavím na start a vyrážím vstříc prvním letošním závodním km. Hned po startu proti větru, to je hnus, za první otočkou do prava už je to paráda a po větru se to jede, a u rybníka zas do prava a proti větru, jsem zakouslí do kola, ale nedaří se mi stlačit 1 kolo po 11:30, zas do prava a zas proti větru. Ten je opravdu nepříjemný a bere síly. V druhém kole to už po větru nijak neženu a jen si hlídám čas aby výsledný byl kolem 23 min. Závěrečný úsek proti větru už ani moc nevnímám a jen se ho snažím dojet. Konečně cíl mačkám stopky a neofiko 23:05 tak snad jsem se pod těch 23 dostal. Rychle odevzdat číslo, složit kolo a hurá domů, zítra ně čeká dabl v Hřebčích

Radim

Tradičním otevíracím podnikem silničářské sezóny byla Jarní časovka CKKV v Bášti, která se jela v sobotu 13.4. (dva relativně rovinaté okruhy o celkové délce cca 13,5 km). Jelikož jednička DURATEC byla po letošní dlouhé zimě ještě nějaká zatuhlá (při první zkušební jízdě po zimě ve čtvrtek to hlavně z pohledu řazení nebylo ono), sáhl jsem raději po dvojce TREKovi, který byl z letošního kempu v Toskánsku už docela rozježděný, hezky řadil, takže dostal příležitost trochu si osvěžit vzpomínky na časy, kdy jezdil několik závodů za sezónu včetně této časovky, kterou zná už snad nazpaměť. Ve snaze dosáhnout určitého zlepšení a po zkonstatování, že co není v nohách, musí být dohnáno v materiálu, jsem den před závodem zakoupil triatlonovou hrazdu PRO-LITE za přijatelných 1090,- Kč a večer před akcí jsem se pustil do montáže. Hrazda je ale primárně dělaná na oversize průměr 31,8mm, kdežto můj TREK má ještě úzká řídítka 25,4mm. Na to tam sice byly takový redukce, ale i při maximálním dotažení bylo znát, že při větším záběru se to má tendenci trochu hýbat. V jednu chvíli už jsem si řekl, že to tak bude muset stačit, ale někdy po půlnoci mi to nedalo, vzal jsem do ruky šroubovák, že to ještě trochu přitáhnu, následovala rána, jejíž příčinou byl přetržený jeden ze šroubů na objímce. Takže ještě rychlá noční rozborka, po které jsem zjistil, že aby toho nebylo málo, tak jsem si do příruby hrazdy přiskřípl bovden od přední brzdy, což mělo za následek, že brzdová páka se po stisknutí vracela sama asi jen do poloviny svého zdvihu, takže čelisti stále trochu přibrzdňovaly. Jelikož čas na hodinách ukazoval už 0:52 a byl nejvyšší čas jít spát, vyřešil jsem celou situaci pouze provizorně, tzn. maximálním otevřením čelisti (jako kdybych vyndával kolo), čímž jsem dosáhl toho, že špalky o ráfek už neškrtyly, ale na druhou stranu při stisku páky ani moc nebrzdily. Tak ale co, jedu na časovku a brzda jak známo je nepřítel rychlosti, tak už jsem to nechal být s tím, že mám kdyžtak ještě zadní brzdu (i když ani ta nebyla úplně ve 100% kondici – boule na ráfku). Každopádně na klidu to moc nepřidalo. A nepřidalo ani to, že v momentě, když jsem následující den okolo 12:40 přijížděl autem do Báště, se akorát spustil prudký liják. V autě to sice nevadilo, ale představa jízdy proti chronometru na mokru mě zrovna nenadchla. Naštěstí kvůli již pokročilému času (první jezdec startuje ve 13:00 a odstupy jsou minutové) dostávám na prezentaci číslo až 86, tzn. že startuji ve 14:26 a je tudíž velká šance, že asfalt po této přeháňce ještě stačí oschnout, pokud tedy nepříjde nějaká další, což při pohledu na honící se mraky po obloze není zdaleka jisté. Ze sokolů se zde potkávám pouze s Ondrou, má číslo 53, stačil při rozjíždění už docela pěkně zmoknout a radost z toho zjevně nemá. Ale asfalt vysychá naštěstí docela rychle, takže když se přiblíží Ondrův čas, je už téměř sucho. Jdu se s ním chvílku rozjet a dělám mu podporu při jeho startu. Jestli se obecně říká, že závodník při časovce má být v cíli lidově řečeno poblitý, tak posuďte sami, že Ondra tak trochu přesně takto zapůsobil v jednu chvíli ještě před startem: Ale to byla samozřejmě jen iluzotvorní momentka, jinak Ondra odstartoval zcela normálně ... a nakonec zajel velice solidní čas těsně pod hranici 22 minut. U mě byly ambice trochu jiné, při drtivě většině svých účastí jsem svůj čas dokázal vměstnat do rozmezí 22:52 až 22:55 minut (jednou v uragánu to bylo o dost víc), a v nějaké zlepšení vzhledem k daným okolnostem (bez hrazdy, na starším kole s drobnou závadou na brzdovém ústrojí,

nevyspalej, nebylo vůbec jistý, že nezačne zase pršet atd.) jsem příliš nedoufal. K podmínkám na trati: foukal silný prakticky západní vítr, tzn. na první přeponě trojúhelníkové trati vítr nepříjemně šikmo proti (osobně jsem byl rád, když jsem to udržel na 30 km/h a místy ani to ne), na dlouhé odvěsně naopak čistě do zad (paráda - byl slyšet jen šustot řetězu a odvalujících se plášťů a jestliže jindy jsem rád, když tady udržím rychlost nad 40 km/h, tak teď to bylo celkem bez problémů okolo 50 km/h a ti nejlepší dokonce říkali něco o 60 km/h) a na poslední přeponě z boku, ale tam to vede spíš do kopce a nejede se tam zase tak rychle, tak tam nebyl takový problém. Při jízdě jsem žádné velké potíže neměl, dokonce ani auta se mi tam nemotala (ve druhém kole mě teda na první přeponě vytroubil někdo s dodávkou, ale kdo ví, jak za mnou dlouho jel, bylo to v tom největším fučáku, takže jsem ho vůbec neslyšel, dokud se neozval) akorát byly občas nepříjemné poryvy větru, když jsem si zalehl na řídítka, ale dalo se to. Tepy se mi pohybovaly někde okolo 180 (avg 183 bmp, max 192 bmp), pocitově to až na tu ukrutnou první přeponu bylo taky docela dobrý, ale přesto jsem byl docela překvapen, když se stopky zastavily na 22:30min, tzn. o 22s dříve, než kdykoli předtím. Tak to bych před závodem určitě nečekal, ale ten silný vítr do zad na přeponě hrál asi rozhodující pozitivní roli. V celkovém pořadí to sice moc slavně nevypadá, ale rozhodně lepší než loni, (já 25. z 32. v kat. B a 33. ze 40. v prvním balíku, Ondra 21. v kat. B a 28. v prvním balíku. Absolutní prvenství obhájil Petr Novák (Lawi-Author) za 18:02min před Vítkem Mužíkem (18:46min) a Petrem Zahrádkou (19:17min) ze stejného týmu, takže Lawi-Author opět jednou dominoval. První body do poháru CKKV jsou tedy rozděleny, díky pořadatelům za uspořádání a už je třeba se dívat směrem k dalšímu podniku tohoto poháru, kterým bude Břežanská osma 1.5. (časovka dvojic), tak jsem zvědavý, kdo se mě po takovém zlepšení ujme do dvojice. :-)) Po závodě jsem se ještě byl trochu vyjet, aneb dojel jsem si pro nedalekou vesničku Kozomín, abych tak zkompletoval známou trojici Pičín-Kozomín-Řitka z písničky od Yo-Yo bandu (ty zbylé dvě už jsem měl z dřívějšíka), i to počasí se nakonec vybralo a až na ten západní fučák bylo docela pěkně, tak škoda, že se nás z oddílu nesešlo aspoň na tu projížďku více...

BŘEŽANSKÁ OSMA

Bigmig – B8 poprvé s Manuelou DiCenta

Po dvou letech jsem se zase rozhodl vytáhnout tužku, napsat pár řádek a oprášit zapavučinované webové stránky. Moje cyklistické chvíle již dávno odešly, času na kolo je stále méně a méně, práce více a více, trénuji zásadně jen na závodech a nebo vůbec, tudíž se člověk raduje z každé maličkosti. Letošní sezóna je opravdu unikátní, jednak tím, že jsem změnil pracovní místo a již nejezdím 42km do práce, ale jenom 16km a je to bohužel znát. Km chybí i díky tuhé a dlouhé zimě a stále odpadávajícím závodům, které soudruzi od policie úspěšně likvidují jeden po druhém dle hesla "pomáhat a chránit". Proto jsem od letošní sezóny vůbec nic nečekal. ani nemohl. Na Jarní časovce v Bášti a hlavně na PRSu jsem pochopil, že je důležité se radovat z pocitu závodění i bez najetých km a neskutečně jsem si dával ve společnosti Fáfi a Strejdy, kteří se akorát vrátili z teplých krajin. Igorovy nástupy v brdkách cítím na plicích ještě teď. S touto neuvěřitelnou formou mě napadlo překecat na B8 cyklistu podobných kvalit, kterému nepůjde o výsledek, ale jen o účast. Napadl mě inzerát do šachového týdeníku: Osamělý střelec potácející se šachovnicí shání jezdce na b8 pro mat jezdce a střelce. Naštěstí se nenašel žádný šachysta a na inzerát nikdo neodpověděl. Nakonec mě napadlo oslovit lyžařskou italskou reprezentační hvězdu z 90. let Manuelu DiCenta. Kladla si, ale jednu podmínku, že nebude závodit, neb již dva roky jen lehce protáčí nohy. To ovšem přesně zapadlo do mé strategie, protože já protáčím nohy velmi pravidelně, že se kolikrát ani nezapotím. No to tedy bude mazec. A byl. Už v pátek přišla Manuela s nápadem, že jestli bude pršet nepojede a počasí se tomu opravdu blížilo. Pro jistotu jsem nechal připravit kočího a jeho drožku Škoda Fabia Combi, kdyby přeci jen pršelo. Nastal den D. Ráno opravdu nebylo nejtepleji, ale nepršelo. Manuela nezapřela lyžařský původ a ohlásila, že má na sobě 4 vrstvy. Jedeme metrem z Budějický na Láví a pak klasicky po staré Teplické do Klíčán. Teploměr lehce nad 10 stupni a slunce hluboko v oblacích. V 10 hodin se, jen velmi zlehka, připravuje prezentace. Teplota se podepsala i na Jarmile. Máme hodinu do startu, takže jedeme zkontrolovat díry v silnici. Na krátký dres

to nebude, ale něco málo odložit musíme. Manuela odložila zimní bundu. Ještě svačinka a jdeme na to. Na startu se neklepeme nervozitou ale zimou . 10:36 a je tu start. Startovní dohoda zní: Rozjedou to až do Břežan a tam vystřídáme, protože ve sjezdu není dobré nechat slečnu cyklistku za sebou, aby se neztratila nadobro (zkrátka abych ji nebrzdil). Zacvakl jsem si levý pedál, abych pravou šikovnějši nohou při záběru snadno zacvakl i pravý. Výborně. Přišel startovní výstřel. Zabral jsem levou nohou, pravou rychle zacvakl a v tom se mi levý pedál vycvakl a už jsem nezabral. Následuje štrachání a opětné zacvakání levé nohy další startovní výstřel ... a Manuela ujíždí fuč. Předstartovní strategie bere rychle za své. Dojíždím Manuelu před Břežany a odstídvám. Ztrácím se ve sjezdu v serpentinách a navíc při rozjíždění v Břežanech nabírám nežádoucí zrychlení. Kurta, to jsem to zase požral hned od začátku. Následující rovinku srovnávám tepy a hlavu a nechávám konečně Manuelu za sebou . Po kratičkém protočení přijíždíme do Předboje, kde v levotočivé zatáčce Manuela nastupuje, a mám co dělat abych se chytil. Zatr.. ta má formu. Musím dávat pozor, abych při opětovném předjíždění, co nejplynuleji zrychloval, né jako v Břežanech, kde jsem se utrlh od řetězu. Naštěstí dostávám cit i do rukou a celkem pohodě projíždíme Velikou Ves, do prvního kousavého brdku na Odolenou vodu. Ve stoupání již vidíme pár jedoucích 1min před námi Ivča-Iceman. V Manuele se probouzí závodnice, zavzpomínala na svá závodnická léta a začaly se dít podivuhodné věci . Rve to do kopce, co jí síly stačí. Snažím se držet rychlé, ale přesto únosné tempo, abych nezavařil. Ivča s Icemanem nám poodjíždějí, ale to se dalo čekat, boj to bude dlouhý. Po krátkém vydechnutí přichází tankodrom Dolínek - Břežany. Není opravdu jednoduché vybrat vhodnou stopu, (lyžařskou terminologií) neb rolba asi zde opravdu zaspala. Následuje pasáž proti větru, kterou táhnu výhradně sám a doufám jen, že Manuelu neztratím. Naštěstí se vždy ozve, když nepřiměřeně zrychluji. Blíží se konec prvního kola a Ivča s Icemanem těsně před námi. Chybělo nám snad 15m je dojet, ale na rovince nám už zase ujíždějí. Extrapoluji čas prvního kola a bude to něco kolem 32min. To je velmi slušné říkám si, ale druhé kolo bude delší a těžší. No nic, teď už naštěstí nemám problémy se zacvakáváním a táhnu až do Břežan. Druhé kolo jedeme plynuleji a konečně dojíždíme Ivču-s Icemanem těsně za Předbojem. Hezky jsme jim odtáhli rovinku, takže jdou před stoupáním do Odolené Vody zase před nás. Kurňa to bude rallye. Manuela si nenechává nic líbit a opět v nejprudším stoupání v OV nastupujeme. Definitivně Ivču-s Icemanem setřásáváme a už nejsou vidět. Ještě přejet ten protivítr a pak závěrečné stoupání. Jedu na doraz a dojíždíme nějakou dvojici z prvního kola. Nevěřím vlastním vočím. Ivča-s Icemanem nás před Báští zase předjíždějí. Manuela mění taktiku a sbírá síly na závěrečný úder ve stoupání na Col du Klíčany . Rozhodující únik přišel v místě, kde už nebyl čas na odpověď a mi dojíždíme pár sekund před nimi. Tak takovouhle bratro-sestro-vražednou bitvu jsem na B8 ještě nezažil. A že to byla bitva o bednu se ukázalo až později. Tak vo tom je cyklistika. Smekám před Ivčou-i před Icemanem, že se vždy dokázali docvaknout. Byl to fakt skvělý závod. Úžasně. Neuvěřitelně jsme si to užili. Manuela zase dokázala, že ducha závodění buď v sobě máš nebo ne a je jedno jestli máš zrovna formu, nebo si v důchodu, nebo jako my, co jsme formu nechaly v šatně. Nádherný závěr jsme si pak ještě jednou užili při vyhlásování, protože takové medailové žně Vinohradské Šlapky ještě nezažily. V koutku se mi honí hlavou dotaz jednoho kamaráda. To byl závod Šlapek? Ne, to byl závod CKKV. Tak po 4 letech jsem si zase šlápnul na bednu a řeknu vám, to se nevochodí. Žádnou jinou placku jsem si tak neužil. Musel jsem se pochlubit i svojí kadeřnicí Na závěr bych chtěl poděkovat chlapcům z CKKV, že i nadále drží tradici a organizují stále tyto krásné závody i v této nelehké době a policii české republiky, že tento závod nezakázala, děkuji.

Kolíkáč – ...móóóó!!!...

Když na mě minulé září vytáhl Kapr informaci, že by chtěl jet se mnou B8, byl jsem docela v šoku. Ale zároveň to ve mně probudilo motivaci do najíždění kilometrů, a tím pádem se ho pokusit až tolik nebrzdit. Bylo mi jasné, že bez kozy to za ním v háku nedám ani náhodou, a tak vznikla akce „parodie na kozu“, starý rám z bývalého zimáka ještě není úplně do šrotu, ale vše ostatní je na něm na odpis. Kontaktuji týmového mechanika Bobka, který je ale bohužel zdravotně indisponován, a tak si vše do své režie bere obětavý a zručný Kapr. Vyzvedne mého zimáka u Bobka, s hrůzou prý koukal na to monstrum, prosolené, zaprášené a ověšené blatníky a zástěrkami, z toho má být koza, kterou má dotáhnout na stupně nejvyšší? Staví se u Vitase, který pomůže časovkářskými říditky, a doma ve své

dílně stvoří veledílo. Ještě jednou moc a moc díky! Bohužel moc společných jízd na kozách nevyšlo, a navíc Bášť mé časovkářské sebevědomí srazila hodně hluboko. Ani vysoké ráfky od Bobka a kapka od Mlhoše k ničemu nepomohla, ba naopak, no připadal jsem si hodně trapně... narozdíl od Kapra, který se dostal do časovkářské extáze a kosil všechny napříč všemi kategoriemi. Ty woe to bude průšvih. A najednou se den D přiblížil, ještě v úterý si jedeme Osmu projet, Kapr na jednici a já na koze, stejně mu nestíhám, navíc v první zatáčce do Břežan mě to taky pěkně vynese do protisměru, aspoň dobrá zkušenost... Na diskuzi je všem jasno, kdo je hlavní favorit, toto vůbec nemám rád, raději překvapím, než něco potvrzovat. Stojíme na startu, přijel Adam, který mě drží za sedlo, ano ten Adam, se kterým jsem jel svoji první Osmu v roce 2003, jak příznačné a dojemné! Start, uff moc těžký převod, nemůžu to roztočit, Kapr se poprvé otáčí co se děje, už jsem ho dolítl, retardér přeletíme a do prvníčky si hlavně dobře najet, a zase plný plyn, ostrá levá, jdeme na brzdy, Kapr jede neskutečně agresivně, takhle ho vůbec neznám, prolétli jsme okolo Kaprovic holek, Kapr se zase otáčí, jo já vím, zase tam mám díru, ale lepím, lepím co můžu Retardér hop a zalehnout do nástavců, huááá to je let, absolutně nejsem schopen něco registrovat okolo sebe, bidon je šíleně daleko, křečovitě se držím hrazdy a mydlím to za bílým Duratecem. Díra, naskočila malá díra, takhle brzo? Zařvu moc, Kapr trhne hlavou a zpomalí, hop jsem tam, a zase šrot, těším se na ten magnet za Velikou Vsí jako nikdy, tam si snad trochu dáchnu... Předboj, lehčí převod, naklopit kolo doleva, hop ze sedla a zase díra jako vrata, móóó!! Šílený, čekal jsem všechno, ale toto je naprostý očištec, huba se mi zalepila slinami, helma přestala tlačit na uši, cítím jen ukrutné pálení stehen, kopec, kopec, ať přijde kopec a trochu zpomalí... Nééé, leži furt v těch nástavcích, magnet nemagnet, brdek nebrdek a já nejsem schopen se srovnat, musím ze sedla, ale na nějaké předjetí vůbec není pomyšlení, jsem rád, že visím za nudli. Odolená Voda a v dále dvě orange postavičky, to není možné, že by už Léňa a Technik? Znovu nejsem schopen akceptovat Kaprovo tempo a řvu móóó! Trochu zpomalí, ale stejně se žene jak rozzuřená saň za prvním zákuskem dne. Vidina, že je za chvíli předjedeme, mě trochu vrací optimismu a zapomínám na tu bolest. Ale nejsme ani v půlce, rozbitý úsek letíme, nejsem schopen nic víc sledovat než zadek Kapra a věřit, že vybere tu správnou stopu, dokonce když ráfek někdy zazvoní, tak mě to uspokojuje, jako kdybych všechno chtěl zadupat do země. Kapr řve jako o život a povzbuzuje Léňu s Technikem, v technickém úseku v Břežanech znovu zaostávám a po výjezdu směr Baštěk předjíždíme Myšáka se VSidem. Kapr stále drtí špic, absolutně nemám nárok a ani chuť mu postřídat, jen visím a visím. Před Baštěkem najednou vpravo Léňa, který taky drtí špic, co to jde, po ostré pravé Kapr znovu přikládá a nejprudší část B8 je před námi. Znovu ale jen visím a visím, ani v kopci nejsem schopen trochu potáhnout, ale pohled na stopky mě naplňuje, pod 27 minut to Kapr dal! Ani nevím, jestli se více těším, až zase lehnu do nástavců anebo si zatancuji do kopce, spíše se mým přáním stává, ať to peklo konečně skončí. Hold v hromadřáku by člověk již dávno zamával, ale tady to prostě nejde. Druhá osma se ale pro mě jako zázrakem stává rájem, Kapr se již konečně umoudřil a jede tempo na hranici mé únosnosti a já si to začínám neskutečně užívat. Na rovinách sice stále nemám nárok postřídat, ale v tom háku již tolik netrpím, nohy se možná teprve rozjely a mě v hlavě začínají letět všechny ty zimní výlety, že to prostě mělo cenu, chce se mi i zařvat: „Karle jedeš vstříc zlatému snu!“ ale raději držím hubu a krok, abych to nezakřikl Sjíždíme jednu dvojici za druhou, Kapr se vždy přiblíží nenápadně zezadu, aby na úrovni zadku dvojice zařval povzbuzující hlášku, no někteří to málem neustáli a pěkně se lekli Magnet za Velikou Vsí a konečně přichází moje chvíle, jdu před Kapra! Nohy z nebes, tahají jako o život, no bodejť by ne, když se doteď flákaly Odolena Voda dostává šťávu hned odspodu, kdy mjíme Iceho, Ivču, Bigmiga, Miki ... v kopci zase před Kapra a gumuji se do bezvědomí. Endorfíny z nás stříkají, ani nevímám rozmydlený úsek a jedu již těsný hák za vodní galuskou s vědomím, že sladký cíl je na dosah. Baštěk a poslední brdek dneška, konečně to Kaprovi můžu aspoň jednou oplatit, jen sykne mooc A pak již společný spurt, vymáčknout ze sebe poslední wattíky, protnout pomyslnou pásku a za ní poplácat po zádech tu lokomotivu, která mi připravila pekelně sladké chvíle! Přičichl jsem k něčemu, co je pro mě zatím hodně vzdálené, bylo to neskutečné časovkářské řemeslo, které Kapr předvedl, obětoval se pro mě, a na to se prostě nedá nikdy zapomenout ... Karle, máš to navždy u mě, slovem díky se to bohužel nedá vyjádřit.

Léňa – Prostě oranžové!

Břežanská osma byla mým druhým vrcholem sezony. Za cíl jsem si dal dát tuto klasiku průměrnou rychlostí minimálně 40km/h. Je to závod dvojic takže jsem potřeboval k sobě nějakou lokomotivu, která mi v tom hodně pomůže. Za posledních pět let jsem vystřídal pět parťáků, každý měl něco do sebe, s každým se mi podařilo srazit čas o něco níže, ale na vysněnou hranici 40km/h to nikdy nestačilo. Už od října jsem si pečlivě vybíral parťáka. Hledal jsem především ve výsledcích posledních závodů. Myslel jsem i na staříka Kolíkáče, který mi ujel na Řevničáku, ale tam bylo pravděpodobné, že se domluví se svým dvojčetem Kaprem nebo dá na klasiku a sveze se se Šemíkem. Myslel jsem i na Malinu, ale u něj člověk nikdy neví jestli bude mít volno, ale hlavně jeho velký odpor k časovkám mi dával tak 10% šanci. Díky podzimu se na scéně objevil po roce Technik. Na závody vletl s minimem kilometrů a hned začal dojíždět s Kolíkáčem! To by tak mohla být lokomotiva pro mě! Po Řevničáku jsem si ještě nebyl jistý, ale jeho výborné výsledky na Sázaráku a v Peci byly jasné signály proč tohoto raketáka oslovit. K mému překvapení Technik ani moc neprotestoval, nehledal výmluvy a přikývl. Fajn parťáka jsem měl, ale taky osm kilo nad cyklolimit, skoro půl roční pauzu a tak o dvě až tři třídy horší kondici než raketák. Čekala mě perná zima... Zima díky oranžovým soustředěním nejen ve středočeském kraji proběhla dle plánu, intenzity a sílu jsem začal trénovat poměrně brzy, takže jsem se začal stále méně a méně obávat, že bych raketákovi nestačil. První zkouška Ještěd dopadl tragicky, takže jsem si nejdříve naordinoval týden klidu a pak znovu objemy s magnety na velkou. Nohy silily, kila šly zase dolů, jenže zase nastalo období kdy jsem musel být více v práci a během týdne jsem měl čtyři kila zase zpět. Bášť ukázala, že to není ono. Nálada mi šla opět hodně dolů a do osmy chyběly něco přes tři týdny. Takže zase objemy, Koloděje, kompenzačky na cestách do práce a zpět, váha opět dole, síla na dobré úrovni. Ale jak se to stává opět zasáhla vyšší moc, týden před osmou k nám do republiky během jednoho dne vletlo Jaro v plné síle což pro mě jako celoživotního alergika a astmatika znamenalo tři dny zánět spojivek, oteklá sliznice z nosu vodovod, stížená dýchání, záchvaty kašle, nemožnost spánku. Prostě týden, kdy jsem na kolo nevlezl a lékarnu nezavřel. Jenže vrchol je vrchol a to se nevzdává, ikdybych se tam měl udusit! Při rozjíždění cítím, že to nebude úplně ono, tak nevím co čekat, no nic jsem rozhodnutý jet přes bolest jak to nejdál půjde. Díky chladnějšímu počasí můžu normálně dýchat, takže vše ok stojím s raketákem na jeho nové Venge raketě v 11:43 na startu. Máme domluvu, že od startu to rozjedu tím nastavím tempo a to popřeme celou časovku. Jenže se mi nedaří dobře zacvaknout tak to rozjíždí Technik, po dvou stech metrech tepu 180 a mám co dělat chytit hák, safra to začíná dobře... Sjezd v Panenských Břežanech začíná nejhůř jak to jen jde. Do první zatáčky najíždím vnitřkem, takže musím hodně brzdít až mi podklouzne přední kolo a jen díky náhodě nepadám, ale musím vycvaknout a rázem mám tak sto metrů díru, Technik si to šine bez šlapání do druhé zatáčky, musím spurtovat až do zatáčky kde zase prudce brzdím, zatáčky klopím jako Valentino Rossi nebo náš Bobek a jen se modlím aby mě kontíci udržely na silnici, ve vesnici se Technik otáčí jestli tam jsem, jo právě jsem jej docvakl a začíná nám větrná rovina do Předboje, kde to chce letět. Z Technika cítím, že by chtěl abych to zezačátku rozjel, jenže mám 185 tepů a nejsem schopný fungovat, jdu do háku a věřím, že to Technik rozjede. Tlačí co to jde, jedeme něco přes 45km/h v háku to jde, ale stále nejdu pod 180, Techniku ještě vydrž!!! Technik drží, nechávám ho ještě dalších dvě stě metrů, kdy mi už jasným zpomalením dává najevo, že by rád vystřídal, jdu tedy mezi stromy poprvé na špic, nemůžu se srovnat s převodem, dát lehčí nechci, protože bych si rozhasil v protivětru posed a těžší dávat nemá smysl, protože nás čeká vlnka a magnet do lesíka před Předbojem. Točím tedy to co tam mám, nemám vůbec ten svůj švih, tepu hodně nad 180, ale to neřeším, vím, že špice musím jet na krefff. Magnet vyjíždím dost na sílu, tady jsem si měl shodit, jen slyším Technikovi Zippy jak šumí pod jeho jízdou ve stoje. Do Předboje vjíždí na špici Technik, jede se mi fakt špatně, mám obavy, že to dlouho nevydržím, rozhoduju se, že začnu točit lehčí převody abych se dostal do tempa. Magnet z Předboje, který se dá jet stále kolem 40km/h rozjíždí Technik, střídám jej před zvýšením sklonu silnice, přeci jen ty horizonty trénuju celou zimu a Technik si trochu pošetrí na mírný sjezd, kde to musí letět. Raketák to rozjíždí mírně nad 50km/h, vím, že tady musíme jet aspo'ň 60km/h tak jdu před něj, ale jakmile vykouknu z háku je mi jasné, proč nejedeme 60km/h, pěkně fouká, ale nedá se nic dělat už jsem na špici tak to tam rvu co to dá, zase netočím, ale škubu pedály a to nás čeká dvoukilometrový úsek, který je stále mírně do kopce. Začínám

cítit další problém, ve výjezdu z Velké vsi toho mám plné zuby, Technik jde na špic, mám co dělat háknout se, ale díky zvýšenému sklonu silnice a větru jsem tam a můžu si odfrknout, bohužel ne na dlouho. Technik neshazuje, ale jde do stoje, točí frekvenci okolo 60ot a za tím se nedá jet na hrazdě v háku, jdu tedy dopředu, ale jen na chvíli. Technik se na špici vrací dobrých 200m před vrcholem druhé vlny a cestou mi říká něco ve smyslu: A nahoře to pořádně rozjed'! Už nevím co jsem odpověděl, ale asi něco ve smyslu, že se zbláznil, nohy kyselý, tep málem 190 to dokáže rozjet jen pár lidí a já to nejsem. Technik to chápe a za horizontem to rozjíždí sám, nejspíš je taky pěkně vyšřavený tak tempo není nějak závratné, na vystřídání nemám, jedu schovaný a dávám se dohromady. Do Odolené vody se mi už najíždí lépe, ve stojce do Dolínku jedeme tempo, které se dá akceptovat a nebýt děr v silnici, jistě bychom se pěkně prostřídali aniž bych musel z hrazdy. Poprvé vidím před námi Myšáka s Vsidem! Už se k nim moc nepřibližujeme, protože se více soustředíme na správnou stopu mezi dírami v lese ve sjezdu do Panenských březan a jak jsem v tom hledání optimální stopy slyším za sebou nějaký řev, otočím se a vidím nějaké oranžové dresy, Kapr s Kolíkem! Sakra co tady dělají? Už teď? Kolík visí?! Visí! Borci! Řev se opakoval nebylo mu moc rozumět tak nevím jestli to mělo znamenat : Bacha jedem! Něco jiného, ale jdu raději ke straně což znamená do děr, přestávám šlapat a čekám až se převalí vlna tsunami. Nejdříve se mihne Kapr na hrazdě s úsměvem a dvacet metrů za ním Kolíkáč na řídítkách s takovým zvláštním, křivým úsměvem s pěnou u pusy. Technik zavětril a vydal se vstříc staříkům, jedeme časovku dvojic tak jdu za ním. V Panenských Břežanech se sjíždíme neplánovaně také s Myšákem a Vsidem. Pro tři dvojice začíná být silnice do Báště dost úzká. Myšák s Vsidem jdou hned do háku Kolíkovi, říkám si: Kluci neblbněte, diskvalifikuji nás! Jenže síla oranžové lokomotivy v úseku kde to je proti větru je silnější, než striktní dodržování pravidel. Jenže já na to nemám svědomí, jdu ke straně, přihodím si a jdu stíhat Kapra, Technik za mnou ihned vyráží, ještě před Báští jedu s Kaprem rameno na rameno (vůbec nechápu, že o mě nevěděl...), dávám si jak prase a to nás čeká kopec do Klíčan. Vzdávám to, pouštím před sebe Technika a jen vytáčím nohy v háku za ním. Duo staříku Kapr – Kolíkáč nám v Bášti ujíždí a na hlavní před Klíčany mají tak sto metrů náskok. Vsida s Myšákem už nevnímám. V kopci se zbytečně tavím na těžký převod, Technik jede jako brus tak se opět přibližujeme ke staříkům a na vrcholu před vjezdem do druhého okruhu už jsme zase za nimi. Křičím na Technika ať je nechá jet, nevím jestli mě slyšel, ale zvolnil a stařící nám poodjíždějí. Do druhého okruhu najíždím s vědomím, že průměr 40km/h nepadne, nejsem moc čerstvý a že bychom jeli rychleji než v prvním okruhu to nevidím jako reálné. Sjezd do Břežan se mi tentokrát jede lépe, do první zatáčky najíždím ze široka, proto nemusím ani brzdit, Technika mám za sebou což je také motivace jet přesněji výborně na rovinu mám pošetřeno, ale s novou zkušeností a to: Technikovi to na rovinách jezdí náramně není třeba jít před něj, když vyloženě netahá nohy z bláta. Z Břežan tentokrát rozjíždím tempo já, nemusím nic sjíždět jedu si svou kaši, Technik mě střídá za zatáčkou mezi stromy, díky tomu rychlost vůbec neklesá a táhne nás až do Předboje, celý úsek jsem neviděl na Technikovi sebemenší problémy, točil náramně, držel tempo a já jsem v háku dobře pošetřil. Z Předboje jdu na špic, točím frekvenci jistě nad 120ot a díky tomu nás převádím přes první vlnu, která ani nebolí a přitom jedeme 40km/h, v údolíčku mezi vlnami před sebe pouštím Technika, který roztáčí svou raketu zase o pár kilometrů rychleji, jo už jsem to pochopil, takhle to pojedeme! Najíždíme na dlouhou rovinu před Velkou vsí, kde jsem v prvním kole šel nesmyslně na špic, ale tentokrát to nechávám celé na Technikovi a je mi jasné, že jakmile vyjedeme z vesnice půjdu na špic já. Vesnicí nás Technik protáhnul velmi svižně a díky háku za ním, jsem docela čerstvý a dle plánu jdu ve výjezdu na špic kde zůstávám až na vrchol před Odolenou vodou, že jedu absolutní podlahu nemusím říkat, cítím, že by to chtělo shodit, ale nejdu přes bolest, vypínám vlákna, která bolest převádí do mozku a jen se soustředím na frekvenci šlapání, která musí být stejná buď a nebo. Na vrcholu mi Technik hlásí, že si potřebuje orazit, až teď si uvědomuju co jsem mu provedl, nechám ho tahat dobrý kilometr proti větru na rovině a v nájezdu do kopce založím a jedu krefff jak se asi tak mohl za mnou cítit..... Ještě, že je to takový borec a dal to! Jasně, do Odolené vody točím jen tak aby to bolelo snášenlivě. Vlastně teď přichází úsek, kde bych měl a taky tak činím zase tahat více já, přeci jen Technik už odvedl ohromné penzum práce a je také na řadě aby si orazil. Od Dolínku už točíme pravidelně bez dlouhých špicí, jedu prostě pořád krefff, jen v háku zvolňuju na kaši a v Bášti mě při pohledu na náš čas mrzí, že se nám bohužel nepodaří jet průměrem nad 40km/h. Škoda, ale ve hře je stále velmi dobrý čas,

takže do toho jdu na plno a cílový kopec si pěkně dáváme a do cíle dojíždíme bok po boku v čase 55:46h. Cíl tentokrát nesplněn o 0,73km/h, rok od roku je ten cíl blíž a blíž. Tentokrát byl opravdu blízko, ale kdyby..... ale na to se nehraje. Cíl tedy nesplněn ale co se nestalo? Dojeli jsme si s Technikem pro třetí místo v kategorii do 80 let! Naše první životní bedna! Úžasné, krásné prostě oranžové! Techniku díky!!! Miluju tě!!!!

Radim – Břežanská osma (CKKV) aneb poprvé pod hranici jedné hodiny

Druhým závodem poháru CKKV byla tradiční časovka dvojic Břežanská osma. Po loňské rekordní účasti čtyř sokolských dvojic to letos byly sice jen dvě, ale obě prakticky vyrovnané a možná právě o to větší mezi nimi byla sportovní rivalita. Tou první byla nově utvořená dvojice Radim-Ondra, tou druhou z předchozích ročníků osvědčená a časem zajatým pod hranici jedné hodiny zocelená dvojice Michal-Martin. Nutno říci, že tentokrát jsem rozhodně nebyl silnějším článkem dvojice, tedy kromě sjezdu do Panenských Břežan, kde jsem na Ondru vždy pár metrů najel. Vybaven novými časovkářskými nástavci na řidítka jsem se v rovinatějších pasážích snažil střídat jakžtakž pravidelně (cca po 45s a s odstřediváním vpravo), v kopcích jsem se pak až na opravdu málo čtené výjimky snažil pouze hypnotizovat Ondrovo zadní kolo, aby mi nemizelo z dohledu. Na Odolce to ještě nějak fungovalo, ale v klíčanském kopci jsem už musel chtít nechtěl vyslat zvukové znamení ke zpomalení (Huhly huhly urgggggh ... což mělo znamenat něco jako „Zpomal, už to mám nějaký celý rozmazaný!“). Na horizontu stál Přemek a Martina s Petrou a hezky povzbuzovali (předtím v prvním kole ve Veliké Vsi jsme potkali ještě Lukáše), a to mi naštěstí chvilkově docela pomohlo. Naopak moc nepomohlo to, že už v prvním kole se na drncáku do Panenských Břežan povolil levý nástavec a začal se za jízdy zasouvat, jinými slovy o co více ho chybělo vepředu, o to více přesahoval za řidítka, což zaznamenalo pro koleno neustálý stav ohrožení. Ale jet se s tím dalo, to nebyl můj zásadní handicap. Tím byl citelný úbytek sil, který měl za následek, že ve druhém kole jsem měl už kratší špice i na rovinkách a pod kopci se v duchu modlil, ať to nějak vydržím. Odolku jsem ještě dal, ale v následném pokračování na Dolínek už jsem docela odpadl a v posledním kopci i přes enormní snahu samozřejmě zase, ale snažil jsem se makat poctivě a nic nevy pustit, o čemž svědčí i to, že pod 180 tepů jsem se podíval jen při delším hákování po rovině za Ondrou, jinak jsem tam měl stále tak okolo 185 (průměr 180, max. 193). V závěru závodu jsme ještě předjeli nejprve dvojici Beránek-Brandejs (49, VARTA Sokol Králův Dvůr), to bylo dole v Bašti a to si pamatuji docela dobře, a pak ještě dvojici Hrachovina-Kohout (48, také VARTA Sokol Králův Dvůr), ale to bylo někde těsně před klíčanským horizontem, takže to už si moc dobře nevybavuji. Nás předjel za celou dobu jen Chybič s partákem (HISPORT team) na speciálním tandemu, kteří byli mimochodem nejrychlejší úplně ze všech. No ale každopádně co je důležité, nám se stopky zastavily na hodnotě 0:58:36h a ta nula na začátku je tam hodně důležitá, protože je to moje první na tomto závodě aneb hurá, konečně pod hodinu! V konečném pořadí to stačilo na 19. místo absolutně a 10. v kategorii, kluci skončili s časem 0:59:34h na 25. místě absolutně a 11. v kategorii (hned za námi). Břežanské osmě zdar, jejím pořadatelům zvláště a už se těšíme na Doksy, kéž by na ně vyšlo počasí a ne jako loni.

PRAHA-DOKSY

Kolíkáč – Zlaté Doksy

Píše se rok 2005 a já poprvé ochutnávám tuto legendární klasiku plnými doušky, no posuďte sami, citace z reportu: „Doksy, závod na který jsem narazil již při prvním zhlédnutí webu CKKV, někdy v roce 2002. Pročetl jsem odshora dolů a odspoda nahoru všechny reportáže. Ale stále nějak nebyla odvaha se vydat na tento tradiční závod. Před rokem už jsem byl hodně nalomen, ale z časových důvodů to nevyšlo, takže až letos mě přivítal na svém startu 23. ročník. A že budu mít okolo sebe tak oranžovo, to jsem opravdu nečekal. Již ve středu ladíme se Šemíkem tu správnou formu pod kaštany v Riegerových sadech. Taktika je jasná, oranžovému balíku se nedá odolat a tak chceme jet pod Romanov a tam si to rozdat kdo z koho. Již cesta na start byla grandiózní, pomalu se Šlapky nabalovaly a před Líbeznicí už jsme se valili v 6-ti členném vlaku. Předstartovní atmosféra jako ze snu ...“Píše se rok 2013, za těch

uplynulých 8 let jsem chyběl na startu jen jednou, pokaždé mi tento závod přinesl skvělé okamžiky a nezapomenutelné chvíle. Tisíckrát omílané historyky, slova jako Čečelice, Řepín, údolí, Romanov, kostky ve Mšeně se staly velkými pojmy. A vše zakončoval Tachov se svým hostincem a pak hlavně věhlasná terasa v kempu a páteční návrat domů. Tento závod, který vede odněkud někam, prostě táhne, málokdy jsou tam Šlapky v menším počtu než 15 lidí. A nejinak tomu bylo i letos, jak se blížil poslední květnový čtvrtek, cítil jsem to podivné doksové mrazení, do toho emocemi nabitá diskuze, ovlivněná šílenou předpovědí počasí. Ale ani to nemohlo zabránit tomu, aby na spojeném startu obou balíků, v 10 stupních a v provazech vody, stálo 13 odhodlaných oranžových duší...Jedeme za zaváděcím autem, před námi Policie s majákem, okolo balíku pendluje odvážná motorkářka, která zastavuje auta. Silnice se proměnila v brouzdaliště, všechno je durchum durch, klepu se jako drahý pes, přeji si kopec, ať přijde kopec, který nás zahřeje. Ředitel VLK ani po Všetatech nedává pokyn k závodění, je to rozumné, až hup v Čečelicích nás začne selektovat při prvních intenzitách. Dnes to mám v hlavě, trenér staříků mě dobře namotivoval a do toho ještě Kapr, který plánuje filmovat vyhlášená místa na trati... jedu tedy v blízkosti Jirky Ježka mezi prvními 5 lidmi, vylítnout kostky v Byšicích a hurá ostrá pravá na hlavní boleslavskou. A tady se za to fest bere, aspoň pro mne je to šrot, ztuhlé, promrzlé nohy odmítají poslušnost, do toho frenetický řev Kapra, dávej, dávej! Cedím se, cedím, nejede to a nejede, přede mnou Léňa, Technik, Bonzo, a teď i Czenda ... uff háknul jsem Czendu, ale po chvíli vidím, že mu naskakuje díra na konci té dlouhé lajny, co se právě teď jede, tak ze sedla a hup před něj! Uff konečně se to trochu zklidnilo, ale ne na dlouho, Paudera nastupuje, a za ním se již zvedají další a další zadky. Musím taky, znovu šrot, znovu to bolí a bolí. Ale jsem tam, až zpětně vím, že tady byla rozhodující zlatá chvíle závodu ve Veteránech, jelikož všichni zůstali za mnou...Před Řepínem loknout zmrzlé vody z bidony, otřít brýle a vrhnout se do kluzkého sjezdu, přes mostek a táhlým magnetem do Řepína. Nohy se trochu roztočily, znovu jsem se propracoval do přední linie a drtím to vedle našeho paralympionika. Esíčko mezi domy a prémie je na dohled, všichni zrychlují a jdou přese mne, safra, tuhnu, tuhnu hodně brzy . Léňa přede mnou, teď i Technik, který ale po chvíli parkuje, pojd', pojd', Léňu s Pauderou musíš uviset! Podařilo se, znovu za skvělého povzbuzování Kapra zdoláváme Řepín, odjelo asi 7 lidí, ale my se skládáme do pěkné 9-ti členné grupy, od nás skvěle jedoucí duo Léňa + Bonzo, škoda jen, že Technik nakonec chybí ... Jsme v údolí, roztáčíme kolotoč a těšíme se na Romanov , skvěle jede Paudera, borec nad 50 let, Léňa s Bonzem nechávají taky na špici hodně sil, je stále zima, voda ze všech stran, dnes jsem nějaký nemluvný, šetřím každý joul energie k tomu, abych se zahřál. Je to tu, Ráj a Romanov, Paudera znovu na špici a nepatrně zrychluje, i když není můj přímý soupeř, nerad bych si ho nechal ujet a práším se tedy za ním. Vytvořili jsme si jakýs takýs náskok, ale po chvíli naše tempo upadá a jsme sjetí, písek skřípe mezi zuby, ukrajujeme jednu zatáčku za druhou a na obzoru se zjevuje zamlžený horizont. Přichází krásný pocit, vzpomínám, jak jsme to tu drtili s Kaprem, když jsme dávali zimní Mimoň, nebo před rokem, když tu kotel vytvořil Bobek, trochu si podřadím, ze sedla a bok po boku s Pauderou znovu odskakujeme naší grupě. Jede se mi parádně, nohy z nebes, spurtujeme na prémii, Vláďa je ale rychlejší. Jsme rozjetí a odjetí , ptám se ho, zda-li to zkusíme sami, ale on rozumně říká, v tomto počasí počkáme na skupinu. Zvolna protáčíme nohy a kecáme jak na vyjížděce, sjíždíme opatrně do Mšena a najíždíme na kostky. Kostky rozhodují, další z omýlaných frází Doks, najednou slyšíme zvuk hlasité rockové hudby a on to Kapr, otevřené zadní dveře auta, repráky chtějí vyskočit ven, běhá tam s kamerou a řve to svoje: „Dávej, dávej, dávej!“ Skvělá vzpruha, oranžový přísun energie, Karle díky, díky! Teď to jen domydlit do cíle bez defektu, trasa nahoru a dolů, znovu jsme se poskládali do fungující grupy, jen Bonza jsme vytratili, velká škoda, jel skvěle! Léňa to znovu nešetří a maká na špici, já si začínám pomalu uvědomovat a věřit, že zlatý cíl je na dosah. Opadlo u mě soustředění, navíc silnice plná kráterů, prostě ten závěr jsem moc nezvládl, před Tachovem po posledním sjezdu chytám díru na 5 lidí před sebou a jsem tak vyřazen o závěrečný spurt ve skupině. Ale to je jen malá kaňka na tom, že pak můžeme s Léňou rvát ve sprchách pod proudem vařící vody, to oslavné: „Stříkéééé!!“

Co na tom, že většinu konkurence jsem porazil již tím, že jsem si stoupl na start, na to se historie ptát nebude, již navždy bude zapsáno v kronice Doks, 31.ročník v kategorii Veteráni vyhrála Vinohradská Šlapka!!

Léňa – Oranžové Doksy

Minulý rok jsem Doksy nejel kvůli dešti a moc mě to mrzelo a jak se říká dvakrát nestoupíš do jedné řeky, nechtěl jsem tuto frustraci opakovat a proto i kdyby z nebe padalo cokoli, jel bych. Samozřejmě počasí se hodně snažilo, aby mou vůli startovat zvyklalo a už od rána hustě pršelo a to svůj hlavní přiděl vody si chystalo přibližně na dobu našeho startu. Měl jsem na mále ale díky síle Technika, Kolíkáče, Ivči a Kapra bylo jasné, že Doksy pojedou a to ještě tři hodiny před startem přestalo pršet, začaly schnout silnice, vše směřovalo k zázraku, že se zázrak nestane o tom nás počasí přesvědčilo hned v Letňanech, kde jsme byly ihned po výlezu z metra přivítání hustým deštěm. Díky dešti nebyla tento rok moc hojná účast, proto se pořadatelé rozhodli sloučit balíky a díky tomu jsem se mohl začít těšit na závod po boku Kolíkáče s kterým jsem jel naposledy..... už ani nevím kdy. Startujeme za třemi policejními vozy díky neúnavnému dešti ani nevím kolik za nimi jedeme, hádám asi 30km/h, mám viditelnost okolo dvou metrů, klepu se jako ratlík a jen se modlím aby to do mě někdo nenapálil. Ikdyž jedeme za zavádějícím vozidlem jsou zde jedinci, kteří se stále cpou dopředu, tak se spíše propadám polem až mám obavu, že když přijde ostrý start o kterém nevíme kdy přijde, budou všichni fuč a já si to odkroutím na samotku. Start nám odmávali za železničním přejezdem před Čečelicemi před sebou mám tak čtyřicet lidí, kteří jsou roztaženi po celé šíři silnice, super do Čečeličáku jedu pěkně zezadu naštěstí se moc nejede, balíkem projíždím jako nůž máslem, občas mě někdo vybrzdí, ale jinak můžu pokračovat rovnoměrným tempem dopředu, bohužel se nedostanu až někam do top ten, to by musel být kopec ještě tak o půl kilometru delší, ve sjezdu jedu jak posranej to znamená před železničním přejezdem skoro stojím, čelo už ani nevidím, snažím se jet na plno jenže nohy vůbec nespolupracují, jsou zmrzlé a vůbec nereagují na pokyny mé hlavy aby jely, když vstanu je to ještě horší, tak si radši sedám, shazuju a vsázím na frekvenci určitě přes 120ot, díky tomu se ve výjezdu na mladoboleslavskou dostávám na úroveň Kolíkáče, Technika a Bonza, jenže ti si jedou přede mnou pěkně zabudovaní ve vláčku, který se hned natahuje, zrychluje tak o dvě třídy a najednou mám co dělat to uhákovat. Technik se jen zvedne roztočí ten svůj těžký převod a je tam, Bonzo je ve vláčku pevný vagónek a ještě vidím za sebou Kolíkáče, který má evidentně taky problém uviset. Tempo se na chvíli ustaluje tak mám čas se v klidu docvaknout za Technika, protočit párkrát nohy nabrat síly na věci budoucí. Další nástup se koná v brdce na hlavní, tentokrát jsem připraven, ale bohužel ne v závětrí fouká zleva tak jsou všichni na lajně až skoro ve škarpe jen mě se nedaří do lajny zapadnout a musím to ustávat na větru, vedle mě je Technik a toho bych do škarpy poslal velmi nerad, nastává pro mě nejsložitější okamžik Doks, dávám si jak kráva a to vidím vedle sebe Technika a před sebou Bonza jak jedou lehce, safra to bude na Řepíně průser, při pohledu dozadu vidím, že tam nikdo není, nemůžu tady skončit. Opět shazuju, zapírám se do spodním oblouků a hrnu se dopředu až se zaháknu za Jirku Ježka, kde si dovolím zvolnit a odpočnout. Ze sjezdu do Řepína mám velký respekt spadl jsem v něm už dvakrát a z toho jednou za sucha, když se těsně před nájezdem do sjezdu rozjelo znovu pekelné tempo začal se můj respekt měnit v hrůzu co tam jako chci dělat? V lese je pěkná tma, vůbec nevidím co je na silnici, už od začátku sjezdu si přibrzďuju zadní brzdou samozřejmě se cedím až na konec skupiny každou zatáčkou ztrácím až na konci sjezdu mám dobrých sto metrů zásek na balík. Takže místo pěkného vyvezení, které jistě zažilo spousty závodníků přede mnou si musím nastoupit do spurta abych se docvakl to se mi daří na začátku Řepína mezi domy, jsem pěkně rozjetý tempo mám tak o 5km větší než balík, využívám toho a pěkně vnitřkem se šinu dopředu, jenže před první serpentýnou v té nejprudší části mi do stopy vjede borec ve žlutém až musím brzdit, pěkně mu poděkuju.... musím si dát lehčí převod, který se mi hned daří pěkně roztočit, tím můžu pokračovat při své cestě dopředu, ještě mě mírně přibrzdí Kolíkáč lámající svůj těžký převod, proto jej objet znamenalo jako bych jel objížděkou přes Brno ale jinak se mi jede dobře, zklamání nastává když zvednu hlavu a před sebou už nikoho nevidím, hmm je to fuč, zaslechnu povzbuzujícího Kapra ale síly už nějak došly, za mnou moc nikdo nechce jet je jasné, že tady končí jízda v první skupině. Za Řepínem jsme se zformovali do devítičlenné skupiny, která ze začátku moc nespolupracuje je tady pár jedinců, kteří z ničeho nic vystřelí dopředu aby se po chvíli nechali dojet, toto naštěstí rychle končí a ještě před Nebužely se z nás stává výborně spolupracující útvar. Když se protočím celou naši skupinou vidím, že tady není Technik k mému příjemnému překvapení je tady Bonzo a jistota Kolíkáč, čekám od něj nějaké hlášky, ale dnes nic nepřichází.... skupina párexcence. V tomto složení za pravidelného střídání

projíždíme celé kokořínské údolí, párkrát si vyslechnu od Radka Procházky, že na špici zrychluju čehož si nejsem vůbec vědom, prostě střídám za Bonzem, který mi hned po tom co se dostane na špic vjede vlevo a tím se za něj nemůžu schovat, proto jej radši hned střídám a tím musím mírně zrychlit, ale jinak jedu lehounce bez zrychlování, ale i tak se na to zaměřuju čímž se prodlužuje jen Bonzův čas na špici. Celkově mám z naší skupiny dobrý pocit, všichni vypadají čerstvě, věřím, že bychom mohli v tomto složení dojet až do cíle. Na Romanov rozjíždí tempo Kolíkáč nejraději bych na něho křiknul ať zpomalí abychom se netrhali, ale udusím to v sobě a jedu si své. K mému úžasu nikdo nechce moc jet zažívám snad poprvé, že na Romanově nemusím jet krefffff. Tak si sundávám brýle, jenže mi nastává problém s tím kam je dát, vesta je na dresu přilepená a za boha se nemůžu brýlemi trefit do zadní kapsy nezbyvá než si je dát prostě do pusy a je s nimi jako pes s kostí. Asi v půlce jdu přes Bonza, který už dýchá pěkně zhluboka tak nezrychluju, jen držím tempo (mám zařazeného kašpara takže spíš jdeme než jedeme) a věřím, že to ten náš bojovník zvládne. Jak se blížíme do poslední serpentýny, nastupuje Paudera a za ním se vydává Kolíkáč, nevidím v tom žádný smysl tak vůbec nereaguju jen si vytáhnu brýle z pusy a nacpu si je zepředu pod triko. Kolíkáč je prostě závodník a chtěl si na tu prémii zaspurtovat, to je jiný, vyšší level nakonec jak se dalo čekat se všichni pěkně sjíždíme ve Mšeně na kostkách. Nad kostkami vidím Kapra, rád bych se zbavil brýlí tak je začnu lovit pod dresem, díky čemuž jedu polovinu kostek s jednou rukou na řídkách a druhou hledající brýle pod dresem, bohužel jsem nebyl schopný je nahmatat škoda povezu si je až do cíle. Za Mšenem začíná území, kde se jede nahoru dolů. V prvním sjezdu si všímám, že tady není Bonzo toto mi po chvíli potvrzuje taky Kolíkáč, škoda čekat nemá význam skupinka krásně jede, jsem zmrzlej až do morku kostí a cíl je ještě daleko. V brdcích vidím na některých členech naší grupy, že toho mají dost, nemá tedy cenu tlačit na pilu, své pobyty na špici začínám postupně prodlužovat ani ne, že bych chtěl, ale prostě jsem si odtáhl brdek a když jsem chtěl vystřídat viděl jsem, že se k vystřídání nikdo nemá a pěkně se za mnou vezou, cítil jsem se dobře tak proč ne, mám tady Kolíka jako svého lídra, klidně to potáhnu až do Doks. Díky větru, který jde zleva se snažím jet co nejvíce vlevo aby se za mnou schovalo co nejvíce lidí čímž jedu ve středu silnice až v protisměru za což si slíznu kamarádké pokárání od borce z Kolokrámu, který se nechce dívat až mě nabere nějak bláznivý řidič, má pravdu "tak se pěkně vracím na pravou krajnici, díky čemuž se na špic objevuje stále více lidí včetně Kolíkáče, kterému při každé jeho špici říkám aby se pěkně vezl a šetřil se na spurta (myslel jsem, že Paudera je jeho soupeř), ale bylo to marné, bylo to marné. Poslední kilometry jsou stále proti větru k tomu pěkně rozbitá silnice je jasné, že nikdo neujede, hlídám si jen Paudera aby Kolíkáčovi neujel, ale nějak si už nehlídám jestli mám za sebou Kolíkáče, při nájezdu do cílového brdku to Paudera roztáčí, jdu mu do háku, tlačím se do středu silnice abych Kolíkáčovi uvolnil stranu pro vyjetí, ale Kolík nikde, otáčím se a on není ani vidět! Tak zase spolupráce na nic. Do cíle to už jen dotlačím jako druhý z naší skupinky, spokojený, mokrá a hrdý na to, že jsem zase po dlouhé době dal celý závod s Kolíkáčem. Díky zkušenostem Kolíkáče z předchozích ročníků jdeme si hned pro věci, které máme schované v autě u pořadatelů, rozloučíme se ještě s Bonzem a hurá do kempu do teplé sprchy. Ve sprše na sebe nechávám aspoň půl hodiny téct horkou vodu, čímž pěkně rozmrazám, začínám cítit prsty u nohou, prostě paráda. Pak následuje vyhlášení kde Kolíkáč bere zlato(proto nepotřeboval porazit Paudera, aha) , Ivča stříbro díky třem defektům jinak by to bylo také zlato, Myšák a já obsazujeme čtvrtou pozici, takže pěkně oranžovo. Po vyhlášení v restauraci zůstávají už jen šlapky se Zdeňkem ze staříků, z mého nočního pobytu v chatkách mě vysvobozuje má drahá polovička, která nás s Technikem kolem půlnoci nabírá a odváží pěkně za sucha do Prahy. Doksy byly mokré, studené, proklínané, děravé a hlavně oranžové! P.s. A mám na nich první podium

STRADA ZDEJCINA - STRZ

Kolíkáč – Maillot jaune

Konec stydlivosti, vezeme maillot jaune by Svijany, tak se postavit pěkně do první brázdy s Kaprem a jde se na to. VLKovo zaváděcí auto se stane mým magnetem a stejně jako před týdnem na Rampovi si úvodní kopec vyjždím osamocen špici, neskutečný pocit, že nejde nikdo přese mě. Necháme ho

vyvětrat, probíhá asi největším favoritům v hlavách, ale já se musím v klidu rozjet, pořádně se rozdýchat, ať jsem připraven na vrchařské peklo, které nás dnes čeká. Před startem byl hodně stres s rozvozem regulovčků, nic jsem nestíhal, tak mám obavy, že to dnes moc nedopadne. Ale je to zatím skvělé, horizont úvodního kopce je stále můj a nechce se mi svěřovat nohy, navíc za chvíli přijde děravý úsek, chce to být stále vepředu. Proletěli jsme vesnici a drtíme magnet na nejvyšší bod trati, stále se držím v popředí, díry se jedou pěkně ohleduplně v lajně, každý ví, že tady se rozhodovat nebude. Sklouznout se tobogánem v Otročiněvsi a další magnet před námi, jsem nějaký napumpovaný, nechat velkou a zjistit, že jim pomalu začínám mizet. Baví mě to, nohy jedou, ještě za zatačkou za to zaberu více, ať jim zkusím zmizet, ale kopec se pěkně utahuje, ne, toto je jen bezcenné mrhání silami, čeká tě přes 50km s převýšením přes 1000m, zklidni se. Průjezd Nižborem je bezproblémový, tady je neutrální zóna a všichni ji ctí. Stradonice a jejich retardéry a pak před začátkem Zdejciny skvělý zážitek, kdy se jede zase šrot v lajně, kamínky odstřelují, prach se víří, ruce bolí, to je to pravé Strade Bianche! Pak si jen shodit na malou, vzadu naládovat, co se tam vejde a pomodlit se, ať to s nimi vydržím. A zatím to jde, tempo určuje především Míra Kakač s naším Kaprem, který se vrátil ve velkém stylu, bez známky nějakého výpadku! A k nim se přidává i navrátilce Pepa Vejvoda, Petr Dix a Standa Vohník, serpentiny se blíží ke svému závěru a já pomalu, ale jistě ztrácím, no do háje, přišlo to hodně brzy, ani jednu Zdejcínu jsem s nimi nedal. Ještě se k nim přicucne Jirka Dobrovodský a zdá se, že je vymalováno, ale je tu ještě se mnou Joník a Standa Hájek, přísál jsem se za ně a přes vesnici jedeme šrot díky ZIPPovi Joníkovi, přeskočit retardéry, uáá jsou na dosah, ještě se protočíme a máme je... uff, tak to bylo o fous. Před dírami ze zadu ještě přilítne Jirka Sekera, Zbyněk Vondra, Mižour a i vedoucí muž UAC Jarda Rendl. Takže znovu, lépe a radostněji. Přestal jsem blbnout s dlouhými špicemi, jsem vyléčen, další Zdejcína bude asi pro mě konečná. Scénář se opakuje, ale jak jsme se shodli s Kaprem v cíli, další Zdejciny se již jely o kapánek přijatelněji, takže jsme si to začal neskutečně užívat. Vidět ty vyhlášené vrchaře při práci, dovolit si jít dopředu a chvíli jim potahat špic, to bylo jako v nejkrásnějším snu, toto, kdyby mi někdo řekl před pár lety, tak se mu vysměji. V serpentínách vždy necháme Joníka, Jirku Sekeru, Mižoura, ale před dírami jsou zase famózně u nás a Jirka pak roztáčí wattové peklo přes Stradonice pod Zdejcínu. A jsou tu poslední, rozhodující serpentiny, na rovině mi již nepříjemně cuká v lýtkách, a tak když se s námi Jirka loučí se slovy: „Tak počkejte na mě v cíli 5 minut“, já mu jen odvětim, že mě bude určitě někde ve škarpe míjet, jak tančím s křečovou vílou. Čekám peklo, drtivý nástup, který zachytí 2-3 lidi a my ostatní se budeme jen plížit bez motivace do cíle. Ale nic takového se nekoná, na špic si vleze 68 kilový Standa Vohník a za ním jak kačeři na provázku se vezou ostatní. Pak to ještě zkusí Pepa Vejvoda, i Míra Kakač, ale vše pochyťáno, Kapr stále skvěle vepředu, já čekám nějaký zásek do lýtek, ale zatím to překvapivě jede a jede, takže když se najíždí na cílový magnet, nevím, jaká buňka v mozku ten signál vyslala, ale prsty na levé ruce tlačí na řadicí páčku, přes lanko se ta síla přenáší do přesmykače, který posouvá řetěz na 53 zoubků, zadek se zvedá a já míjím Joníka, Standu, Pepu, ty wogo i ten Jirka byl k poražení, kdyby ta čára byla o pár metrů dále! Potvrzují zlatem žluťáka v CKKV Hobby Cup a jako bonus беру bronz v UAC! Endorfinová sprcha padá z cyklistického nebe, letí mi hlavou všechny ty zimní pumpy s kafičkem, ty objemové výlety, ty kolodějské dýchánky, pro tyto chvíle to všechno mělo cenu, trenére staříku, moc a moc děkuji! Teď jen obavy, jak to udržet, laťka je hodně vysoko a dolů se padá velmi snadno... A speciální poděkování a velké ANO, ANO Diablovic družině, za to, že mají tolik sil k pořádání takových skvělých matchů!!!

Mírek – Hruža, ale snad bude zase líp

UAC Strada Zdejcína- jedním slovem průser maximální. Celý týden po Rampušákovi mrtvola, v práci honička, v pátek odjíždím domů před šestou úplně KO. Ráno nemůžu ani vylézt z postele, až v půl deváté se to daří. Jedno kolo dávám na rozjetí, nic moc. Po startu ještě dobrý, visím celkem v pohodě, 2ks z Lawi odjíždí, tak si říkám, že je nechají jet a bude to v klídku, ale ve druhé půlce zaváděcího kopce se začíná jet, balík se trhá. Ještě jsem v solidní skupince, před námi kousek Léňa a spol., ale v kopci za Zdejcínou z té skupiny odpadám, to už cítím, že je něco špatně. Pak až před Stradonice jedu sám, tam mě dojíždí Radim Skála a asi dalších pět lidí. S nima vyjíždím první Zdejcínu, pár lidí nám ale odjelo. Druhé kolo tak nějak střídáme a závěr kola ve stoupání už mám značné problémy to uviset. Nohy bolí,

absolutně bez síly, netuším, jak dojedu do cíle. Třetí kolo jsem tam ještě s nima, u Stradonic nás dojíždí druhý balík s vysmátými Kaprem a Kolikáčem, připadají mi jak na vyjízdce jak jsou v pohodě. To já ne, do třetího stoupání na Zdejcínu s nima přijíždíme, ale dneska nemůžu pomýšlet na to, že bych to zkusil s nima. Bohužel mi v kopci odjíždí i naše skupina, jsem úplně v pr..., sotva motám nohama, jediný cíl je vyjet nahoru a nejtít pěšky. Zajímavé, jak dokážu být mrtvý po cca 50km. Čtvrté kolo jedu jenom s Lád'ou Šindelářem, no on je na tom ještě hůř než já a tak se jen veze za mnou. Cíl je už jenom dojet nějak do cíle. Čtvrtá Zdejcina opět zoufalství, nahoře mě předjíždí o kolo asi tak dvojnásobnou rychlostí Nėža s Novákem, kteří míří do cíle. Taky to tam chci zalomit a nahlásit kolo ztráty, dál už se mi vůbec nechce, ale nakonec si říkám, že i za poslední flek dneska bude dost bodů, když bylo málo lidí a navíc Fousáč z druhého balíku taky nebalí a jede dál, tak pokračuju v turistice. Celé poslední kolo sám, bez síly, v každém sebemenším brdku jedu 39/25, no ale do cíle nakonec dojíždím, dokonce i časomíra tam na mně čekala. Vyjetí se nekonalo, byl jsem rád, že jsem se dostal do auta, ještě, že jsem nejel na závod po ose, to bych se asi domů nedostal. V Berouně ještě kupuju litrovku Coly, abych dojel autem těch pár kilometrů, ta mě z té krize trochu dostává. Tenhle závod si teda za rámeček nedám, hrůza, ale snad bude zase líp. Příští týden na pár dní na vodě naložím tělo do ethanolu, abych zapomněl na to dnešní trápení a pak začneme trochu ladit na Beskyda.

Radim

V neděli 29.6.2013 byla v kalendáři po roce opět slušná kašička s názvem Strada Zdejcina aneb společný závod UAC a CKKV, který má převýšení jako slušný maraton (něco ke 2000 m), ale na poloviční vzdálenosti (84 km). Kdosi sice tvrdil, že nejhůřší úseky jsou už opraveny a tedy že ta Strada už se poněkud vytrácí, ale nebyla to pravda. Alespoň já jsem tedy žádný velký obrat k lepšímu co do povrchu místních cest (záměrně ani nepíši silnic) nějak nezaznamenal. Ale to bez toho by to ani nebyla Strada. Na místě jsme se z našich řad sešli jen s Ondrou, nikdo jiný ze sokolů asi body do poháru CKKV Hobby Cup nechtěl. Startovalo se v Berouně, ale ne na náměstí jako loni, nýbrž o kousek výše už na silnici na Zdejcínu od sámošky nad školou. Odpadl tak klikatý průjezd městem, což bylo asi dobře. Nejprve se jelo za zaváděcím vozem, ostrý start proběhl někde u Tallichovy vily a někde zhruba tam mě to taky začalo pěkně bolet. Ze svižně jedoucího vláčku jsem si vystoupil zhruba ve stejném místě jako loni s Michalem (ještě před první serpentinou), ale nebyl jsem naštěstí sám. Společně se mnou tam zůstali ještě dva a navíc asi 50 m před námi si vystoupil i Ondra, Míra Zbuzek a Václav Zimmel. Po nájezdu do hlavního okruhu na Zdejcíně, který se krouží celkem 5x, se tak veškeré snažení mojí mini skupinky smršťuje do stíhání té Ondrovy a zároveň přitom jde ještě o to se pokud možno úplně nepoblít. Dojíždíme je po sjezdu za Otročiněvsi, ale nejsem ani ve stavu, abych Ondru pozdravil a ten tak o mně dlouhou dobu vůbec neví. Dozví se to až ve sjezdu do Nižboru, kde jdu konečně trochu dopředu. Následuje ta strada do Stradonic, drncá tu pěkně a navíc v jednom místě je i docela mokro - nějaká strouha tu kříží cestu na asi 5m délky, ale to bohatě stačí k tomu, abychom se tady při našich postupných pěti průjezdech celkem řádně zasvinili. Hned v nájezdu do první Zdejciny se odtrhuje Ondra společně s těmi, se kterými jsem to prve dojížděl, a já naopak zůstávám zpět s těmi, které jsme prve dojeli (Zbuzek, Zimmel, 448-Flak). Zpočátku mám za to, že by se to ještě za Zdejcínou mohlo zase sjet, ale opak je pravdou a nahoře ve vesnici už z těch před námi nikoho nevidíme. Pokračujeme tak ve čtyřech a prakticky v této sestavě (akorát ve třetí Zdejcíně ztrácíme Míru, který dnes zjevně nemá svůj den) to objedeme celé. Dojedeme akorát několik u krajnice stojících defektářů nebo jezdců ze staršího balíku (o kolo), nás naopak dojede před třetí Zdejcínou čelo staršího balíku, chvilku se s nimi svezeme, ale v kopci jedou sice ne o moc, ale přeci jen tak o ty 2 km/h rychleji, a to už nějak nedáváme. Jinak je celkem klid, naštěstí stejně jako loni trpím hlavně první dvě kola a pak už se mi jede čím dál lépe. Ve třetím kole už mám pocit, že tam jenom horko těžko nevisím, ve čtvrtém kole už v kopcích jezdím občas i čelo a mám radost, že nekřečuju a nemám ani žádné jiné potíže. V pátém kole dole u řeky nejprve dojíždíme na první pohled už pěkně prošíitého Radka Procházku, trochu mu i podjedeme, ale hned zkraje posledního kopce ožívá a jde zase před nás a to až takovým rozdílem, že ho chtěl nechtět musíme nechat jet. Mezi námi zbylými třemi je to už kdo z koho, u prvních domů začíná odpadat Zimmel, který to ze začátku v naší skupině tahal v kopcích asi nejvíce, naopak 448 mi začíná trochu odjíždět. Cestou

předjíždíme o kolo ještě Hanku Doležalovou, což je docela zvláštní, protože normálně by tady spíš předjížděla ona mě. Je ale fakt, že letos jsem ji viděl na závodech asi úplně poprvé, musel tam být nějaký tréninkový výpadek, budu se muset příležitostně někdy zeptat. Každopádně poslední kopec tu naši skupinku celkem spravedlivě nadělil, takže v samotném závěru už nebylo moc o co hrát. Nahore mě ještě hecuje už dojetý Kolíkáč, ať tam narvu velkou a dám si pořádného špurta, tak ji tam dávám, ale je to spíš už jen taková propagace, na 448 a Radka Procházku už je daleko a nikdo jiný tu už není. Stopky v cíli nakonec ukazují 3:00:51 h, což stačí jen na absolutní 26. místo z celkem 29 (průměr 27,87 km/h je ale o něco málo lepší než loni), Ondra nakonec zajel za 2:56:31 h a skončil na 23. místě (taky z 29, průměr 28,55 km/h). Škoda, že ve výsledkovce nejsou nevím proč uvedení i jezdi DNF, mohlo to být opticky trochu veselejší, nicméně účast nebyla z největších, a tak nějaké slušné body do CKKV Hobby Cup to snad hodí. V absolutním pořadí mladého balíku si prvních pět míst rozdělili jezdci LAWI-Author (první Nežerka, druhý Novák, třetí Zahrádka, čtvrtý Janoušek, pátý Mužík), takže tak trochu něco jako týmový přebor. Za mě musím říci, že trasa celkem dobrá, profilově určitě, povrchem už méně, ale dalo se to ještě nějak protancovat (otázka je, co za rok). Jen mě trochu mrzí, že už mám čím dál méně s kým závodit, neb takový ten druhý sled už se na UAC vyskytuje každým rokem méně a méně a lepší to zdá se už nebude.

ČASOVKA DO VRCHU ČERNOLICE

Radim – Černolice aneb kopci vstříc navzdory

V neděli 25.8.2013 se konal další díl seriálu CKKV Svijany Hobby Cup - Časovka do vrchu Všenory-Černolice. A jelikož tradiční zářijová časovka UAC do vrchu v Řevnicích nebyla z důvodu nesouhlasu PČR povolena, byla letošní Všenory-Černolice zařazeny operativně i do seriálu UAC, což měla za následek mnohonásobně větší účast, než bývá na této prázdninové časovce zvykem. Obvykle se sem jezdí pro nejvíc bodů za jeden závod v celém seriálu CKKV, tentokrát to však bylo díky silné konkurenci o něčem zcela jiném. Jména na startu samozřejmě budila pozornost (Novák, Zahrádka, Červenka ad.), ale po čase a nutnou podotknout, že konečně, budila pozornost i ekipa našich sokolských dresů (Přemek, Michal, Ondra a já) aneb po delší době se sešel na startu větší počet sokolů než jeden (nebo maximálně dva, když někam dorazíme já a Ondra). Někaké ambice jsem vzhledem ke zvýšené konkurenci tentokrát neměl, cílem bylo zajet v daných podmínkách co nejlépe a posbírat nějaké body do poháru, vlastně do obou pohárů. Předpověď počasí nebyla ideální, od zhruba poledne se očekával déšť, a tak jsem poprosil ředitele závodu, jestli by mi nepřidělil nějaké nízké startovní číslo. To se podařilo (díky) a já tak stál na startu s číslem 2 (start v 11:02) hned za Ivou Mědílkovou (Ivča) a před Igorem Jermolajevem (Strejda, oba z CK Vinohradské šlapky), za kterým startoval pro změnu se čtyřkou Přemek a následně s šestkou Michal (podle pravidla, že dva závodníci ze stejného týmu nemají startovat hned po sobě). Ondra měl číslo 21 (start v 11:21) a bylo to pro něj dobře, neboť při rozjíždění zhruba tak v 10:30 přetrhl řetěz a měl tak aspoň trochu více času sehnat si nýtovačku a provést opravu. To se mu nakonec povedlo a od teď snad již bude definitivně vědět, že den před závodem se na kole již žádné zásadní opravy provádět nemají, o dodatečném zkracování řetězu o dva články ani nemluvě :-). V 11:02 a za sucha jsem tedy odstartoval vstříc kopci, nutno podotknout že za docela silného povzbuzování kamaráda Pepy Jakouše, Přemka s Michalem a taky Kolíkáče, který akorát sjížděl dolů z prohlídky trati. Startovalo se v minutových rozestupech, Ivču jsem dojel už na výjezdu z lesa a pak už jsem před sebou nikoho neměl, což se ukázalo trochu škoda, neb nějaký ten kontakt by se do posledního kilometru celkem hodil. Jinak se mi jelo docela dobře, tedy v rámci časovky do kopce. Nohy bolely, ale dejchat jsem stačil. Ani tepy jsem neměl tak vysoko jako jindy, v nejtěžších pasážích okolo 187 a až při zrychlení v posledních metrech to šlo na 193. Velkou placku jsem tam na rozdíl od loňska nikde dávat ani nezkoušel a fakt to ani nebylo potřeba, v těch trochu mírnějších pasážích nějakých těch 39-17 stačilo úplně v pohodě. Na spodní křižovatce jsem byl v 5:07 min. (při svých nejlepších časech jsem tam byl okolo 5:00 min.), takže jsem věděl že nejezu špatně a že to někde okolo těch 7:50 v cíli bude. A skutečně - stopky se nakonec zastavily na hodnotě 0:07:51,51 h, což je na mě docela slušný čas (2x jsem zajel i pod 7:50 min., ale

většinou jsem někde mezi 7:55 až 8:00 min. a loni se zraněním dokonce za 8:17 min. – viz. tabulka osobních časů). Následně pak ještě koukám, že mi přibyly dva pěkné krvavé šrámy na levém stehně nad kolenem, ale na zem to ještě neodkapává, takže v pohodě. Při bližším prozkoumání zjistí uji, že se tak stalo po kontaktu se šroubem od představce na hlavovém sloupku, takže je vidět, že jsem se na tom kole musel zmítat opravdu dost šíleně. :-)) Nakonec z toho bylo v rámci UAC celkové 35. místo ze 74 (v kategorii B 14. z 21). Nejlepší čas dne 0:06:09,61 h zajel Petr Novák (LAWI – Author team). V pořadí CKKV (kde jsou hodnoceni všichni účastníci) to pak bylo 15. místo z 27 (v kategorii B 12. z 22). Přemek skončil s časem 0:07:04,26 h na pěkném 5. místě (ve stejné kategorii) a Ondra s Michalem skončili s minimálními odstupy hned za mnou (13., resp. 14. místo v kategorii). A kamarád Pepa, který se přijel podívat na závod po pěti letech, bral hned pěkné 4. místo v kategorii B pár sekund za třetím Vítkem Mužíkem. Tomu říkám COMEBACK! :-)) Jinak déšť přišel nakonec až okolo 13:00 na vyhlásování vítězů (naštěstí se tentokrát konalo pod střechou), takže za sucha stihli nakonec odjet všichni a podmínky tak byly pro všechny regulérní. Na svém brzkém startu jsem tedy nakonec nic nevydělal, spíš naopak, protože takhle jsem to celé úplně sólo a nějaký ten kontakt v by se cestou určitě hodil a tak dvě tři vteřinky by mi ještě mohl ubrat, i když v celkovém pořadí by to nakonec stejně vůbec nic neřešilo...

POSLEDNÍ ŠLÁPNUTÍ - POS

Camrda – Líná pr*el, holý neštěstí

Sezona 2013 je nenávratně v háji! Dnešní POS toho je důkazem, a to i přesto, že bylo překrásný počasí. Na start se sjíždí drtivá většina ze současné špičky, takže neočekávám, že se v balíku udržím víc jak pár km. To mě ale opět neodradí od toho abych na startu stál kousek za Dreamerem, který to jistí z první lajny. Diablu nám promluví do duše, upozorní na autobus, řekne, že s vlajkou mávat nebude a je odstartováno. Není to až tak špatný ptž na rovince ke hřbitovu se mi daří v balíku zakotvit kousek za čelem, říkám si dopředu, dopředu, za chvíli je první brdek. Ve sjezdu se mi daří do úplného čela dostat, je tam skoro celý Lawi a já. ... Neuvěřitelné! Samozřejmě v prvním brdku přijde nástup a jdou přes mě snad všichni, ale nijak nevětrám a na rovince se snad úplně bez námahy dostávám zase k čelu. Pověstný dvojbrdek mě zase pošle do zadních pozic a návrat k čelu už stojí hodně sil. Jedu do prvních kostek, celkem zepředu. Nejdřív mi přijde, že si pozici držím, ale pak už jen vidím jak mě míjí jeden borec za druhým, cítím, že mám, kde brát, ale nechce se mi šahat úplně na dno. Někde vzadu slyším hlásek, který mi našeptává, že mě čekají ještě 4 rundy. (Tytam jsou časy, kde jsem takovýhle situace řešil totál na punk (rozuměj – řešil jsem naplno to co je teď tady a ne co bude za 5 km)). Každopádně nahoře na kostkách jsem na chvostu a když vyjedu na rovinku, celkem drsně zjistím, že jsem se měl dnes raději vypravit s dětma pouštět draky, to by mělo větší úspěch. Nadávám si do ..., ale nedá se nic dělat balík je 100 m přede mnou a já mám co dělat, abych jel rovně. Podobný osud jako mě, stihl ještě jednoho hodně mladého klučinu z SP kolo (letmým pohledem jsem zkouknul, že tam měl ještě juniorské, nebo kadetské převody) a jednoho Dextra. Zanedlouho sjíždíme dalšího borce. Nakonec jedeme ve 4. Nevím proč, ale všichni mají tendenci jet totální kolotoč. Nejsem sice úplný odborník, ale přijde mi, že kolotoč v tom pravém smyslu si může dovolit jet naprosto sešraná skupinka vyzrálých cyklistů na pokud možno rovné silnici s dobrým povrchem. No prostě mi to nějak nesedlo a na špicích jsem zůstával trochu dýl, ale přišlo mi, že i mladý klučina z SP kolo se k tomu staví rovně, ale zbytek to v mých očích tak nějak šidil. V dalším kole ztrácíme po kostkách klučinu, to mě zamrzelo, protože vím, že na těch špicích nechával všechno. Až začne za pár let vzadu vozit 11z, tak z něj bude pan Cyklista. Klučinu ztrácíme, ale nabíráme dalšího odpadlíka z balíku. Střídáme tak nějak všelijak a skupinka mi moc nesedí. Nějaké 2 – 3 km před cílem se však začnou dít věci. Dvojice borců s číslem UAC si evidentně začíná hlídat jeden druhého a na rovince to chvíli vypadá, že snad budeme stát jako při olympijském sprintu na dráze. V duchu si myslím - tak buď to na to mám, nebo na to nemám. Já osobně vím, že na to nemám, tak jdu na špici, protože ještě chvíli bychom tam takhle postávali a smetl by nás druhéj balík. Každopádně spolu všichni jedeme do cílového kopce a mně se ani za nic nechce zvedat zadek. Z výše uvedeného vyplývá, že budu muset ještě hooodně potrénovat tak, aby se moje pozadí stavělo mnohem ochotněji k

razantnějším nástupům. V opačném případě budu odsouzený objíždět časovky a skupinové cyklistiky si užívat na dýcháncích v Kolodějích, což taky není úplně špatný. Jinak skvělejší závod, s dobrou organizací a skvělou oranžovou partou.

Čespa – stále se mám co učit...

..... v posledních měsících jsem se na silničku moc nedostal a objížděl spíš MTB závody. POS byl pro mně vysněný den se závěrečným složením cyklistické zkoušky za tuto sezónu. Po předchozí domluvě s Kolíkáčem jsem nejdřív nastoupil a objel MTB kritérium v orange drezu, kde se nedalo moc taktizovat, jelikož stále nemám natrénované kopce a mých 85kg vyvést na vrcholek je dost bolestivé. Sice do posledního výjezdu jsem přijížděl první, ale... nakonec bylo z toho třetí místo. Pak přehodit myšlenky na krásných pět okruhů, před dvanáctou se postavit do správného balíku a je tu start. Nevím kde a ským jedu, ale držím se v druhé třetině balíku a cítím se fajn, první brdek, vesnice a za ní se cca pět míst předemnou se dělá díra (už vím, že není dobré se držet takle v balíku vzadu), nastupuji s domněnkou, že balík sjedu, což v takle silném větru bylo nakonec nereálné a já zůstal sám. Kroužím další km a čekám na někoho, kdo si mně sjede, at se netrápím. Což se daří a já jáším, neboť potkávám Radima Skálu se kterým jsem dojížděl v sobotu Úvaly-sternberg-úvaly (cca 50km ve dvou) a sním se mi jelo super. Tady si vezl borce z DEXTRU a pár korálků, jelo se slušně a svižně i když né všichni střídali, pozbírali jsme ještě několik korálků a vydali se na poslední kolo, tam jsem cejtil, že nohy už neposlouchají a slabina kopců to jen umocnovala, kluci z DEXTRU vůbec nechodily na špici a pak přišel dvojbrdek, tam DEXTRÁCI využily nazbíranou sílu a vystřelily, já si vystupuji ještě z jedním borcem a začíná turistika do cíle. U hospody si slibuju, že nepůjdem ze sedla a do cíle si dojedem noblesně. Byl to nádherný závod s luxusní organizací a pro mně vysoká výzva s trénováním kopců do příští sezóny. V tomto víkendu se mi vryli jen názvy kopců (Vodslivy, dvojbrdek a cílovka v Hřebči)

Dreamer – Moje první Poslední šlápnutí - východní vítr je krutý

Na úvod se sluší říct že jsem s POS moc nepocítil, včera Úvaly, večer "hudební akce" z které jsem plánoval že přijdu někdy k ránu. Nicméně Kolíkáč me v Úvalech nalomil a včera to byla fantazie v nádherném slunečném dni. Měl jsem tak menší dilema, ale v hlavě jsem byl rozhodnutý že precí jen dorazím :) Takže hudební akce byla bez alkoholu, pil jsem jenom vodu, i tak to stalo za to, ono ty vyplavene endorfiny z Úval ten alkohol trochu nahrazovaly :) Spat jsem šel v pul čtvrté ráno, probudil se v pul deváté, nasnídal se, ještě na chvíli zalehnul a v pul jedenácté jsem už sedel v aute a mířil s kolem směr Hřebec. Registrace, jdu zpět do auta, je docela zima, takže je pul dvanácté a já sedím a živám ve vyhratém aute. Ale co, je konec sezóny, snad neodpadnu hned v prvním kole. Rozjízdim se asi na 10 minut, jenom k tomu rozbítemu sjezdu, který už je docela opravený a zase zpatky. Tím si ale neprojedu hlinu která následuje na silnici, ale to pak hlásí Vsid že je třeba na to dávat pozor. Na startu proti sobě velká konkurence. Stavím se na celo, se mnou je tu Camrda, tak precí jen je tu někdo komu to docela líta a nebudu v tom sám. Za námi Mira Zbuzek. A je tu start, vím že kdybych se normálně vyspal, tak by mi to dneska jelo, navzdory že jsem včera najel skoro 150 km. Jede se hned docela srot nebo mi to tak aspoň přijde, berte na vědomí že mé dojmy jsou vyše zmíněnými událostmi trochu zkrácené :) Dost lidí me předjíždí, do sjezdu jdu spis opatrně a ta ka se propadam na konec balíku i když pár lidí asi odpadlo hned na startu. Před Makotrasy se me ještě pta Mira Zbuzek že jsem nějak vzadu :) Po ostře levo se hned dělá v balíku díra, kterou si sjízdim ale stojí to dost sil. Ale tak co chci, když se pohybuju na chvostu a přede mnou je tak 10-15 lidí slabších než já, kteří dělají a budou dělat díry. Foukalo hodně od východu takže po kostkách v Hřebci bylo nutné vzdycky jet lajnu, jinak se dělaly díry. Takhle jsem jich za první tři kola zalepil asi tak 10, někteří borci jako tuším Lukas Vitek z Dexteru to tam brali hrozně prestižně a na krev, já jedu lajnu, ale ne jako dement úplně ve skarpe, takže tam mám malou mezerku vpravo ode me a on se tam začne zezadu cpát až to hrozí kolizí. To mi vadí tak na nej zarvu at me tam pustí a on jen škodolibě rekne že proč by to dělal, přitom v haku jsme jeli oba, jenom já ho neměl tak "dokonalý". Tak si užil svých pár vterin slavy, předjel slapku, pak mu doslo, já zalepil jedenáctou díru a narozdíl od něj v balíku zůstal :) Ve 4. kole mi to na kostkách poodjelo a už jsem nezalepil, holt to sjízdení v předeslych kolech si vybralo dan. Předjel jsem pár lidí ale nikdo moc

spolupracovat nechtel tak jsem jel dal naplno, protoze balik vzdycky pred Hostouni podel toho potoka zvolnil. A vyplatilo se, v Belokach jsem si sam, proti vetru dojel celni balik! Ale zase to stalo mega sil, takže jsem vedel ze pate kostky budou asi konecna. A taky byly, tam to proste uz neslo kdyz za cely prubeh závodu jsem jel v prvnich dvacitce asi tak 2 minuty :) Nastesti se mnou odpadli i stari znami Vitek Novak z CFC Kladno a L. Sedlacik, tkaze s nimi jsem dojel i posledni kolo, jeli jsme tak aby nas uz nikdo nesjel, na nejaky spurt uz sily nezbyly. PRS a POS jsou specificke závody kde rozhoduje kazdy detail a zvlst na vetru co dneska byl to bylo o tom kdo se udrzi co nejvice vepredu a na to jsem lokty dneska nemel, hlavu jsem si pred zavodem nastavil jinak a podle toho jsem zajel. Po zavode rychle do auta a domu, sledovat krasne destive MS v Italii, co tam tam dali za pocasi z Hrebce!

Kolíkáč – 4 okruhy a dost!

Poprvé na závod dodávkou s Kaprem, nejdříve posilovna se značkami, vyzvednout v Kladně a rozmístit je na ta správná místa. Projel si okruh na zahřátí, fouká pěkný vítr, ale nakonec jen krátký-krátký a návleky na ruce. Na návsi již pěkná tlačenice, ale jsme domácí, tak se narvat do první lajny. Viky hučí do Kapra, že plánují únik hned po startu, Kapr nejdříve se k tomu moc nemá, ale 2 minuty do startu a už se mu chvějí nohy a souhlasí. Prásk, Viky vystřelil jak raketa, snažím se držet též přední linie a vidím, jak se Kapr gumuje za Vikym společně s Kobíkem a ještě to stíhá Svobodin. Pekelný bočák ke hřbitovu již nedokáže zformovat balik ke stíhací jízdě, naštěstí já se o to pokoušet nemusím. A pravidelná lokomotiva Sweepák Jirka Sekera tam má Vikiho, tak je asi rozhodnuto. Zezadu se přiřítí růžový bijec Vitas a má snahu to sjet a před Hostouní to tak i vypadá. Ale přece jenom technický průjezd více nahrává časovkářské čtyřce před námi, než nesourodému balíku. Ještě je zahlédneme před Běloky, ale vypadá to pro ně dobře, jen vydržet. S Myšákem to glosujeme v závětrí balíku, jaká je to paráda, když je týmový hráč v úniku. Jede se mi překvapivě dobře, po té včerejší řezbě jsem to čekal horší. Kostky nás vždy trochu oslabí, ale jinak se jede pravidelné tempo, všichni jsou jakoby smířeni, že o vítězi je rozhodnuto a že se bude jen bojovat o další body v hromadném spurtu. Párkrát se protočím a přibrzdím na špici a začínám spřádat plány na konec, že bych konečně mohl vyžrát na tu cílovou vlásenku okolo Konzumu. Ale není mi souzeno, v posledním okruhu se zničehonic dostavuje vesmírná posázavská únava a dvojhrb za Běloky pěkně vadnu. Tý brd'o, to snad není možný, ujíždí mi to a nejsem schopen nic dělat... Záchranou je následný sjezd a prudká levá, kde přeci jen je balík pomalejší než jednotlivec, a tak průjezd přes lidický památník si již zase hovím v balíku. Ale bohužel mi to jasně ukázalo, že závěr bude zase jen o dojetí a vyškrabání se k té proklaté cílové hřebečské lajně...Ale na to se zapomíná, body do CKKV jsou a celkové zlato pro rok 2013 by nemělo uniknout, Kapr zajel parádně, v cíli září na všechny strany, tohle se mu prostě povedlo! Ale jedničku zaslouží všechny Šlapky na startu naší podzimní klasiky, vidět zase třeba Sousedá, Robina, Quita, Lemonda v závodním, to hrálo u srdce.

Mirek – Poslední šlápnutí v prvním balíku

UAC Poslední šlápnutí- pro mě to bylo i poslední šlápnutí v prvním balíku, na jaře už pojedou s dědkama. Na startu celkem vepředu, takže neodpadám tradičně už na rovince kolem hřbitova, funí zleva, já hobluju poctivě pravou škarpu, trochu se to natahuje, ale stoupání k Hostouni v klidu přežívám. Dvojbrdek za Bělokama už se cedím dozadu, po sjezdíku směrem na Hřebeč vepředu Lawi nastupuje a letí se, já s Dreamerem vzadu dost dlouho lepíme malou díru. Pěkně jsem si tam dával a tak konec úvodní rundy nahoře na kostkách vystupuju, nemám na to. Pak půl kola solo, vytáčím nohy a čekám na někoho ze zadu. Přijíždí Petr Šťastný ještě s jedním, ten ale nestřídá, po půl kole ho posílám dopředu, ale že prý to jede jen jako trénink, což jsem nepochopil, tak to dál taháme se Šťastným jenom ve dvou. Někde ve třetím kole nás dojíždí Radim Skála groupe, tak je nás kolem deseti, ale moc se nejede, lidi moc nechtějí střídat, hlavně borec v FDJ dresu na špici nejde a vždycky nechává odstupujícímu ze špice před sebou díru, tak je to dost neurovnané. Ani si nedávám, jedu to jak svižnější trénink, netrpím. V pátém kole v brdku před Hostouní za to trošku беру, ve třech skupině odskakujeme, ale když chci před sjezdem do Hostouně vystřídat, tak zbylí dva svěšují nohy, tak se necháváme zase sjet. Ve dvojbrdku za Bělokama za to bere dvojice z Dexteru, pak já s Radimem, dost se to natáhlo, po sjezdu ještě dávám delší špic a je nás asi o čtyři míň, do spurtu jediné dobře. Chvilí střídáme, před cílem už se vyčkává. Po nájezdu do cílového

kopce za to hned bere Veselý čímž mě překvapil a nebyl jsem schopný zareagovat, už u hospody má slušný náskok a už ho nesjedu, druhý flek ve skupině ale hlídám přehledem. Celkem 40.místo z asi 70.lidí Čas už jsem tu zajel lepší, ale dneska hodně foukalo, spolupráce nic moc, tak to líp nešlo.

Radím - jedna včas nezacvaknutá tretra

V neděli 29.9. bylo v Hřebči za letištěm na programu Poslední šlápnutí (POS) alias rozloučení s hromadnými závody (pravda, ještě se jede příští sobotu Tour de Brdy, ale to je sám o sobě tak trochu extrém). Zároveň se jednalo o předposlední díl seriálu UAC a poslední a tedy rozhodující díl poháru CKKV Svijany Cup, ve kterém jsem hájil průběžné třetí místo v kategorii B (30-40 let). Ze Sokolů dorazil kromě mě ještě Přemek a naopak překvapivě nedorazil Ondra, který hájil druhé místo ve stejné kategorii. No asi tu medaili domů přivést nemusí...Počasí bylo slunečné, teplota na konec září slušná (krátký-krátký bez vesty jen s návleky na ruce, kolena a tretry) a zajímavý byl i poněkud netypický východní vítr, protože většinou tady fouká od západu. Trasa závodu tvoří jakýsi před větrem prakticky nekrytý trojúhelník, takže na své si tady závodníci přijdou takřka vždy a rozdíl byl tentokrát v podstatě jen v tom, že dlouhá rovinka z Makotřas do Hřebče byla tentokrát s větrem do zad a naopak pekelná s nepříjemným prudkým větrem šikmo zepředu byla hned první část okolo hřbitova z Hřebče do Hostouně. Ve druhé části trojúhelníku pověstného v minulosti neskutečnými dírami (nejeden jezdec se odtud vracíval smutně s kolem na rameni) se nyní skvěl nový povrch nebo alespoň poměrně čerstvé a relativně zdařile zahlazené záplaty, což potěšilo. Naopak pověstné kostky ve výjezdu skrz cílovou Hřebeč nedoznaly žádných viditelnějších změn a pokud ano, tak jedině k horšímu. Na rozjetí jsem si dal jedno kolečko a na startu před hospodou v Hřebči jsem stál hned za Přemkem v odhadem asi 50 členném balíku, sluníčko svítilo, vypadlo to dobře, ale co naplat, po startovním výstřelu se mi stalo něco, co už dlouho ne, a sice nemohl jsem zaboha nacvaknout kufr tretry do pedálu. Návlek přes botu byl asi nějak blbě shrnutý a prostě jako nešlo to a ne a ne. Valil se přese mě jeden soupeř za druhým, docela jsem zuřil, ale tím to bylo spíš ještě horší. Asi 150 m po startu se mi to konečně podařilo, ale to už přede mnou zívala hodně velká díra a do toho ten hnusnej protivítr, ve kterém šlo spíš o to se vůbec udržet na silnici, než si to doskakovat. Prostě vstupní podmínky zlé až nedobré. Zkousím stahovat co se dá, tepy okamžitě okolo 190 a dávám si to poctivě, pár lidí sice dojedou, ale buď mi ani neskočí do háku, nebo sice skočí, ale střídat nechtějí. Ve sjezdu do d'olíku něco stahuju (na mostku mi na asfaltové bouli ustřeluje v plném záběru zadní kolo asi o 0,5 m do strany, ale mám to celkem pod kontrolou, jen se leknu) a při nájezdu do prvního kopce si dokonce i tak říkajíc líznu konce balíku, jenže sotva tam dolítnu, tak jak to vpředu drtí, tak se to zase začne hned natahovat za nimi a to je můj konec, na to po předchozím intervalu už nemám. Pár jedinců se ale o kus dál přede mnou vytrousí taky, a tak si jich postupně pár sjíždím až jsme asi 4 nebo 5, ale jsou to všechno příchozí a po hříchu jak ve větru střídat, to z nich ví jen jeden a ostatní se to učí za pochodu, což k plynulé stíhací jízdě zrovna moc nepřispívá. Přesto si to během prvního kola trochu sedá a až na ten první úsek na bočáku, kde se někteří chovají vysloveně zmateně a nenechají nás po vystřídání se za ně zase schovat, už to docela jede. Každopádně jsme rychlejší než odpadlí jednotlivci i dvojíčky, takže během druhého kola sem tam i někoho dojedeme (např. ve druhém dvojkopci Michala Rydvala alias Čespu z CK Vinohradské šlapky, se kterým jsem předchozí den dojížděl z Ratají do cíle v rámci Mistrovství vesmíru) a počet lidí ve skupině různě kolísá podle toho, kolik lidí jsme nabrali a kolik naopak zase spadlo (o to se starám v prvních dvou kopcích na okruhu hlavně já, naopak třetí kopec na kostkách v Hřebči mi tradičně moc nejde a v něm jsem rád, že se tam aspoň nějak udržím). Na začátku třetího kola se karta konečně obrací trochu k lepšímu a my dojíždíme trojičku, ve které jsou i zkušený Míra Zbuzek (CK Záluží) a Petr Štastný (Dexter Cycling), takže střídání ve skupině od té doby dostává už trochu smysl a je to znát, zvláště když dojedeme ještě další dvojici s dalším jezdce Dexteru - Kotem. Konečně to začíná k něčemu vypadat a poprvé tak přestávám litovat zpackaného startu, protože když je tady Míra, tak to prostě není špatná skupina a dost možná i kdybych odstartoval bez problémů, tak bych někde tady nakonec skončil po odpáráni z hlavního balíku stejně. Zbytek závodu už mě docela baví, střídání sice není kolikrát úplně ideální, ale celkově to docela jede a užívám si po čase zase té rychlé závodní cyklistiky, i když o vítězství už samozřejmě nikdo z nás nejede. Ale aspoň dojíždíme docela dost jezdců z druhého balíku o kolo, z našich kategorií A a B

už však bohužel nikoho. V posledním kole se to v kopcích trochu přiostrňuje, před Hostouní se trhá Míra s dalšími dvěma, ale pak naštěstí moc nejedou a sjíždí se to zase dohromady. Ve dvojbrdce za Běloky nastupuje dvojice z Dexteru, Mirek, já a jezdec FDJ (Hejduk) po nich jdeme, nahoře to ještě Míra krásně podrží, až jsem najednou zase přes 190 tepů a hlavně po zatačce na rovinku potáhne úplně nádhernou špici. Naštěstí mu po sjezdu jedu zrovna v háku, tak to pro mě není nic hrozného, ale být v pozici jezdců za mnou bych už být nechtěl, tam by mě to už moc bolelo. Nakonec se nás sjíždí těch pět jmenovaných plus Libor Veselý a víceméně bez nějakých dalších velkých komplikací přijíždíme na začátek kostek pod kopec, kde za to trochu nečekaně bere hned dole právě Veselý. A to jsem nechtěl, spíš jsem si představoval, že ty kostky přejedeme ještě v klidu a spurtovat začneme až někde na asfaltu u hospody, ale tohle byla trochu čára přes rozpočet. Spurtovat na kostkách neumím, zadní kolo cítím, jak mi nadskakuje a prokluzuje, tak si zase sedám, ale to už mi všichni ostatní ukazují záda. Na asfaltu pak ztrátu sice trochu stahuju, ale nikoho už nedoježu. Škoda, docela jsem těšil na spurt bok po boku s Mírou, příp. s Dexteráký, protože to všechno byli mí přímí soupeři z kategorie, leč nezadařilo se. V cíli mi pak ještě Míra říká, že to byl jeho poslední závod v kategorii B a že příští rok už pojede v C za dědky, tak o to víc mě to mrzí, přece jen těch vyhraných spurtů s ním moc nemám a tohle mohla být taková hezká rozlučka. Takhle na to budu muset čekat nejmíň aspoň další dvě sezóny... Dosažený čas 1:40:58 h (průměr 34,17 km/h) i odstup na vítěze 0:11:10 h je nakonec můj nejlepší na této trati, takže tak hrozný to zase asi nebylo. V celkovém pořadí to stačilo na 44. místo z 71 (v kategorii B na 34. z 44), což už tak dobře nevypadá, ale sokolské barvy podržel tentokrát Přemek, který svůj druhý závod v hodně zkrácené sezóně zajel v rámci možností výborně a s časem 1:34:17 h (průměr 36,59 km/h) obsadil jako příchozí celkové slušné 26. místo. Zvítězil Václav Nežerka, který dosáhl času 1:29:48 h (průměr 38,42 km/h), olympionik Jirka Ježek byl pátý. A jak že to dopadlo v celkovém poháru CKKV? No dá se předpokládat, že jelikož mně se při plné účasti ve všech šesti závodech nejhorší výsledek škrtá a řada soupeřů plný počet závodů nemá, tak jich půjde několik přese mě (určitě Novák a asi i někdo další za LAWI), takže nakonec tipuji své obligátní 4. - 5. místo v kategorii (jako v předchozích letech), ale to se asi stejně dozvím(e) až na jaře, protože vyhlášení má proběhnout až příští rok na časovce v Bášti a do té doby už stejně každý zapomene, co vlastně bylo...